

Boda Edit

A bányamágnás nyugdíjba vonul

*Ez az utolsó előtti bánya,
a többi mind bezártam.*

A bányatavak fenekén gyakran pipacs és szarkaláb.

*Szemhéjam körül távolról
ide freccsentett fények.
Az irány tartásához ez elengedhetetlen.*

*Talán jó bányász voltam.
Mindig magammal hordoztam
egy-két hegyláncot, bányaiüreget.*

Ébredés. Hová megyünk?

*A betonon hátára fordult szentjánosbogár,
felpofozott szívét feszítgeti a néma zacc.
Pisztolycsőből robban elő a fény,
elszabadult metróhuzat cibálja.
Rózsák tajtékzsaratja pattog, tálto lovak zabálják.
De mozdulatlan könnycsepp még fenn a hold.*

A kör érintése

*Villogó ezüstgyűrűk forognak.
Mégvakult szárnyú madarak
az élethurokba hullva.*

*A legvégén sebes tűzkasza vágja a rendet,
és gyémánt abroncsban forttyog
egy koromszínű égitest, a nap.*

Hogyan történt?

*Minden asztag eltűnt,
az égi tarló deres aknavidék.
Vándormadaraink délre húznak,
röptük szögesdrót,
nyomában hasad a tél.*

Hajsza

*Fordul a vadászgép, tudom, felkutatja a tárgyat.
Szárnysuhogás pernyéje a legelők fölötti éjszakában.
A törvény szitáján aláhullt falatka élet most
szökevény szívemben virít
pattogó töltények ténygyűrűjében.*

Nagytotál

*Hadd nyugodjanak a részletek.
A múlt teste jégtáblák közé szorulva,
ehető fájdalom a húsa,
olvadáskor iható fájdalom sajtolódik belőle.
Így nő nagyra valami
lokalizálhatatlan,
ahogy egy eltévedt vándormadár néma húzása
félelemmel oltja be az őszi eget.*

A gyümölcsös

*Meg kell tudnom, mi van még ott, a másik kertben.
Talán egy diófa. Ágairól a lopott termést
– mint egy álomban – zsebembe tömhetem.
Almafák. Soha virágban, soha érett almákkal,
csak zöld gyümölcscsel roskadásig tele.
Van ott egy angyal,
ki gyermekkorában még tudott beszélni,
ma már viszont testen kívüli nyílt sebeit
makacs hallgatással fedezi.*

Közelebb

*Bordákká hajolva a fák kettős sora,
forrás dobog az út pora alatt,
fénycsordák rohannak rá a rétre,
s az agancsküllőjú nap felökleli a testet,
mi az éjszakából még itt maradt.*

Nyári nap

*Púpos a szív, távoli ének hangja dagasztja.
Hull az éj kérge, fényes alatta.
Vakon fekszik az angyal,
mint mocsárba süllyedő harangnyelv.*